

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 16.jula 2020. godine
Br. ref.:RK1579/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI163/19

Podnosilac

Hamid Kryeziu

**Ocena ustavnosti presude Apelacionog suda
A.A.br. 555/2018 od 8. maja 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Hamid Kryeziu, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) iz Gnjilana.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu A.A.br. 555/2018 Apelacionog suda od 8. maja 2019. godine, kao i rešenje Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) A Rev. br. 5/2019 od 4. septembra 2019. godine.
3. Presuda AA. br. 555/2018 Apelacionog suda od 8. maja 2019. godine je podnosiocu zahteva uručena 1. juna 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su, navodno podnosiocu zahteva povređena prava i slobode garantovane članom 21. [Opšta Načela], članom 24. [Jednakost pred Zakonom], članom 49. [Prava na Rad i Obavljanje Profesije], članom 54. [Sudska Zaštita Prava] i članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav). Podnosilac takođe novodi i povredu međunarodnih konvencija bez tačnog precizirao na koje se međunarodne konvencije podnosilac poziva.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 26. septembra 2019. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 4. oktobra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safet Hoxha za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban.
8. Dana 11. oktobra 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva, istim obaveštenjem Sud je od podnosioca zahteva zatražio da popuni zvanični formular zahteva. Istog datuma Sud je kopiju zahteva prosledio i Apelacionom sudu.
9. Dana 29. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je Sudu dostavio popunjeni formular zahteva.
10. Dana 9. januara 2020. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini da priloži kopiju potvrde kada je podnosiocu zahteva uručena presuda AA.br. 555/2018 Apelacionog suda od 8. maja 2019. godine.
11. Dana 5. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je od suda zatražio da se njegov zahtev razmatra sa urgencijom.

12. Dana 25. februara 2020. godine, Osnovni sud u Prištini je priložio Sudu potvrdu o uručanju presude AA.br. 555/2018 Apelacionog suda, podnosiocu zahteva, sa datumom uručenja od 1. jun 2019. godine.
13. Dana 10. juna 2020. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu za neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

14. Dana 26. avgusta 2010. godine, Poreski Autoritet Kosova (u daljem tekstu PAK) za region Gnjilane je podnosioca zahteva obavezao plaćanjem novčane kazne zbog neplaćanja poreza na ostvarenu dobit za period od aprila 2005 do juna 2010 godine.
15. Nepoznatog datuma na odluku o kazni PAK podnosilac zahteva je uložio žalbu Departmanu za Žalbe PAK.
16. Dana 25. novembra 2010. godine, Department za Žalbe PAK je odlukom br. 444/2010 odbilo žalbu podnosilac zahteva i potvrdilo odluku o kazni.
17. Nepoznatog datuma na odluku Department za Žalbe PAK podnosilac zahteva je uložio žalbu Nezavisnom Odboru za Revizije Skupštine Kosova (u daljem tekstu NOR).
18. Dana 19. juna 2013. godine, NOR je rešenjem br. 240/2010-ATK, odbacio žalbu podnosioca i potvrdio odluku departmana za žalbe PAK-a.
19. Dana 8. septembra 2013. godine, podnosilac zahteva je na rešenje NOR-a uložio žalbu departmanu za upravne sporove Apelacionog suda (u daljem tekstu Apelacioni sud).
20. Dana 14. marta 2018. godine, Apelacioni sud je presudom AA. br. 243/2013 vratio predmet na ponovno suđenje i odlučivanje Osnovnom sudu u Prištini – Departman za uprave sporove – Fiskalna divizija, obrazlažući, *“Zakona br. 04/L – 102 za izmenu i dopunu Zakona o poreskoj upravi i poreskom postupku, član 81. A., stav 1. koji propisuje da: „Od 1. januara 2013. god., Osnovni sud u Prištini, Administrativni departman, Fiskalna divizija preuzima nadležnosti Nezavisnog odbora za preispitivanja, i biće prvostepeni sud gde se mogu podneti žalbe protiv rešenja Departmana za žalbe. [...] Veće Apelacionog suda je, odlučujući u ovoj upravnoj stvari, u smislu gore navedenih zakonskih odredbi, poništilo sporno rešenje Nezavisnog odbora za reviziju, br. A. br. 240/2010 PAK od 19.06.2013. god., obavezujući prvostepeni sud, Departman za upravljanje – Fiskalna divizija, da u ponovnom odlučivanju, na sudskoj sednici oceni zakonitost odluke o Obaveštenju ocenjivanja poreske administracije – Region Gnjilana, odnosno rešenje br. 444/ 2010 od 25.11.2010. god. Poreske administracije Kosova – Departman žalbi, kao spornu odluku između stranaka u ovoj stvari upravnog spora.“*
21. Dana 5. septembra 2018. godine, Osnovni sud u Prištini – Departman za uprave sporove – Fiskalna divizija (u daljem tekstu Osnovni sud) je presudom

A.br.460/18 odbilo tužbeni zahtev podnosioca zahteva i ostavo na snazi odluka br.444/2010 Department za Žalbe PAK od datuma 25.11.2010 godine, sa obrazloženjem, *“sud utvrđuje da u izveštaju inspekcije od datuma 26.08.2010 godine dati su opisi perioda kontrole za koji je tužitelj iznajmio svoje prostorije za 2008-2010 godine, ostvarujući prihod od zakupa. Takvu procenu poreza na zakup sud smatra pravednom i zakonitom odlukom, jer se procena zasniva i na ugovorima za iznajmljivanje poslovnog prostora, beleške aktivnosti inspektora, početni intervju sa poreskim obveznikom od 13.08.2010 godine. Sud nije prihvatio kao osnovane tvrdnje tužitelja da nije bio obavešten na vreme od strane PAK-a za njegove obaveze koje proizlaze od iznajmljivanja prostorija. Sa nijednom odredbom na snazi nije određeno kao obaveza PAK-a da unapred obaveštava svakog poreskog obveznika za njegove obaveze. Sa stvaranjem obaveza koja nisu plaćena i prijavljena na vreme, zakonski sledeju prateće sankcije u skladu sa članom 51 i 28 Zakona 03/L-222 za Poresku Administraciju i Procedure. [...] Na osnovu činjeničkog stanja, spisa predmeta i suočavanje sa dokazima, sud utvrđuje da odluka br.444/2010 od datuma 25.11.2010 godine Odeljenje za Žalbe Poreske Administracije Kosova u Prištini, je u cjelini pravična a zasnovana na važećim zakonskim odredbama.”*

22. Dana 24. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je na presudu Osnovnog suda uložio žalbu Apelacionog suda osporavajući njenu zakonitost, zbog, nepravilne primena zakonskih odredbi, pogrešno i nepotpuno utvrđivanog činjeničkog stanja.
23. Dana 8. maja 2019. godine, Apelacioni sud je presudom A.A. br. 555/2018 odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i u potpunosti potvrdio presudu Osnovnog suda, sa obrazloženjem, *“na osnovu dokaza dostavljenih na prvostepenom sudu, pravilno je odlučeno i dati su dovoljni i uverljivi razlozi za odlučujuće činjenice i pravne osnove na kojima se osniva presuda za odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja, jer se bez sumnje utvrđuje izveštajem kontrole od datuma 26.08.2010 godine, u kome su opisani periodi kontrole za koje je tužitelj izdao svoje prostorije za iznajmljivanje 2008-2010 godine, ostvarivši prihod od zakupa i nije prijavio poreske obaveze navedene u članu 10 Zakon 03/L-115 o Porezu na Lični Dohodak.”*
24. Dana 5. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je na presudu Apelacionog suda uložio reviziju Vrhovnom sudu.
25. Dana 4. septembra 2019. godine, Vrhovni sud je rešenjem A Rev.br.5/2019 odbacio kao nedozvoljenu reviziju podnosioca protiv presude Apelacionog Suda sa obrazloženjem, *“Imajući u vidu odredbe Zakona o Upravnim Sporovima, ovaj sud nalazi da protiv pravosnažne odluke nadležnog drugostepenog suda za administrativna pitanja, stranka može podneti Vrhovnom Sudu Kosova zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke, dok javni tužilac može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti. Iz gore navedenog proizlazi da se protiv konačne odluke nadležnog suda za drugostepene upravna pitanja ne može se podneti revizija, stoga ovaj sud odbacuje reviziju tužitelja kao nedozvoljenom.”*

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi povredili njegova prava zagarantovana članom 21., 24., 31., 49. i 54. Ustava, podnosilac takođe pominje i povredu međunarodnih konvencija bez tačnog precizirao na koje se međunarodne konvencije podnosilac poziva.
27. Podnosilac zahteva tvrdi „*nisam znao da je pitanje poreza od UNMIK-a prešao u PAK a niti sam to znao sve do 24.04.2010. god. kada sam dobrovoljno aplicirao i upisan sam kao poreski obveznik. PAK je nakon pet godina preduzeo akciju sa sakupljanje poreza na kiriju. Greška je PAK-a a ne svih poreskih obveznika. Nedostatak komunikacije i informisanja je povreda ljudskih prava iz člana 21. i člana 24. (1. 2.).*”
28. Podnosilac zahteva nadalje tvrdi „*Osnovni sud u Prištini je dana 05.09.2018. god. održao sednicu, koja nije bila ni sednica rasprave a ni glavna sednica, bez prisustva tužene strane, ovim načinom oduzima mi pravo verbalnog podnošenja tužbe.*”
29. Podnosilac zahteva je dodao da „*Departman za žalbe u nijednom trenutku nije komunicirao sa poreskim obveznikom, član 77. Povređen je član 31. (1. 4.), nezavisni odbor za preispitivanje je bio neprofesionalan, kao jedna prosta Drušvena komisija. Prekida mi se reč odbrane i niti je bilo zapisnika, Osnovni sud u Prištini je dana 05.09.2018. god. održao sednicu, koja nije bila ni sednica rasprave a ni glavna sednica, bez prisustva tužene strane, ovim načinom oduzima mi pravo verbalnog podnošenja tužbe. Ovo pokazuje i sam zapisnik. Povređen je član 31. (4.).*”
30. Podnosilac zahteva spominje ustavne garancije u vezi sa članom 49 Ustava tvrdeći da „*je izvršena povreda garantovanih prava na život i rad garantovano članom 49. Ustava, od strane PAK-a, Osnovnog suda u Prištini, Apelacionog suda Kosova i Vrhovnog suda Kosova i ne sprovodeći na potpun i pravičan i dokazan način važeće zakonske odredbe, kako odredbe iz oblasti PAK-a tako i odredbe iz oblasti postupka vođenog od Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda Kosova*“.
31. Po navodima podnosioca zahteva, „*Vrhovni sud Kosova je rešenjem br. A. Rev. br. 5/2019 od 04.09.2019. god. odbio zahtev za vanrednog preispitivanje pošto sam zahtevao reviziju a ne vanredno preispitivanje. Mislim da je Vrhovni sud povredio član 102. Zakona br. 03/L – 006 pošto je Sud imao za obavezu da me pozove za ispravku greške. Povređeni su članovi 21. i 31. (1.) na moju štetu.*”

Prihvatljivost zahteva

32. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovnikom.
33. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

34. Pored toga, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

35. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu [A.A.br. 555/2018] Apelacionog suda od 8. maja 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je isto tako naglasio osnovna prava i slobode za koja tvrdi da su povređeni, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.
36. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav 2. pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

37. U tom kontekstu, Sud pre svega podseća da podnosilac zahteva smatra da zbog postupka kojim mu je izrečena kazna zbog neizmirivanja poreske obaveze prekršena njegova prava zagarantovana članovima 21., 24., 31., 49. i 54 Ustava, kao i povredu međunarodnih konvencija ne navodeći konkretno na koje se međunarodne konvencije podnosilac poziva.
38. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu većeg broja članova Ustava ali se u suštini svi navodi mogu svesti na pogrešnu primenu zakona odnosno na povredu prava garantovanih članom 24 članom 31 Ustava, navodeći,
- (i) Zbog prethodnog neobaveštenja podnosioca o dugovanju za porez odnosno nedostatka komunikacije, podnosiocu je prekršen član 24 Ustava,
  - (ii) Da je Osnovni sud održao sednicu bez prisustva podnosioca zahteva kao i da ga organi PAK-a nisu komunicirali te mu je na taj način uskraćeno pravo garantovano članom 31 Ustava.
  - (iii) Da su redovni sudovi ne sprovodeći na potpun i pravičan i dokazan način važeće zakonske odredbe, kako odredbe iz oblasti PAK-a tako i odredbe iz oblasti postupka izvršili povredu člana 49 Ustava.
  - (iv) Da je Vrhovni sud zbog ne upućivanja podnosioca zahteva da ispravi grešku učinjenu prilikom podnošenja revizije povredio pravo zagarantovano članom 31 Ustava.

(i) Što se tiče navoda povredi člana 24. Ustava, odnosno da podnosilac nije uživao jednako postupanje

39. Sud primećuje da je podnosilac zahteva samo naveo odredbu koja garantuje načelo jednakosti pred sudom. Međutim, podnosilac zahteva nije jasno predstavio kako je princip jednakosti pred sudom povređen.
40. Sud takođe primećuje da je što se tiče tvrdnje podnosioca da obaveštavljiva podnosioca o visini dugovanja bila obaveza PAK-a, Osnovni sud u Prištini je u presudi (A.br.460/18) od 5. septembra 2018. godine, obrazložio da, *“nijednom odredbom na snazi nije određeno kao obaveza PAK-a da unapred obaveštava svakog poreskog obveznika za njegove obaveze. Sa stvaranjem obaveza koja nisu plaćena i prijavljena na vreme, zakonski sledeju prateće sankcije u skladu sa članom 51 i 28 Zakona 03/L-222 za Poresku Administraciju i Procedure.*
41. Sud takodje primećuje da je Apelacioni sud presudom (A.A. br.555/2018) od 8. maja 2019. godine podržao presudu Osnovnog suda i detaljno obrazložio da nije postojala zakonska obaveza o obaveštavanju podnosioca vazano za poreska dugovanja

42. U tom smislu, Sud ponavlja da nezadovoljstvo odlukom ili samo pominjanje članova i odredaba Ustava nije dovoljno da podnosilac zahteva pokrene tvrdnju o ustavnim povredama. Kada se tvrde ustavne povrede, podnosilac zahteva treba da iznese uverljive i nesporne argumente u prilog tvrdnjama kako bi zahtev bio osnovan (vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI198/13 podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. marta 2014. godine).
43. U tom smislu, podnosilac zahteva nije podneo nijedan uverljiv argument kako bi se utvrdilo da navodne povrede, pomenute u zahtevu, predstavljaju ustavnu povredu (vidi: *Vanek protiv Republike Slovačke*, ESLJP, rešenje o prihvatljivosti, br. 53363/99, od 31. maja 2005. godine).
44. Shodno tome, Sud ove navode podnosioca zahteva koje je on doveo u vezu sa povredom člana 24 Ustava, odbacuje kao neosnovane.

(ii) Što se tiče tvrdnji o povredi člana 31. Ustava odnosno da, a) podnosilac nije bilo prisutan u trenutku donošenja odluka po njegovoj žalbi kao i b) organi PAK-a ga nisu komunicirali

a) Vezao za tvrdnju podnosioca da nije bio prisutan na sednici Osnovnog suda

45. Tvrdnja da je sednica Osnovnog suda prilikom koje je odlučivano po tužbi podnosioca zahteva održana bez njegovog prisustava i da mu nije data prilika da se izjasni povodom njegove tužbe, jednostavno ne stoji jer se iz spisa predmeta kao i iz same presude (A.br.460/18) Osnovnog suda u Prištini od 5. septembra 2018. godine vidi da je na sednici bio prisutan ovlašćeni zastupnik podnosioca S.D i da je na ročistu rasprave dao izjavu u prilog svojoj tužbi.

b) Vezao za tvrdnju podnosioca da ga organi PAK-a ga nisu komunicirali

46. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva je imao mogućnost da iznese ovu tvrdnju pred svim stepenima redovnih sudova, što je i učinio, koristeći svoje pravo da predstavi svoje argumente i pravo na redovno i vanredno pravno sredstvo. Pored toga, Sud smatra da je obrazloženje koje je pružio kao Osnovni tako i Apelacioni sud, odgovarajuće na tvrdnje podnosioca zahteva, jasno i pravično.
47. Sud analizirajući navode o kršenju članova 31 Ustava, primećuje da je podnosilac zahteva imao koristi od sprovođenja postupka na osnovu principa kontradiktornosti; da je bio u mogućnosti da tokom različitih faza postupka iznese argumente koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; da mu je data prilika da efikasno ospori argumente i dokaze predstavljene od strane PAK-a; i da su svi argumenti koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, saslušani i razmotreni od strane redovnih sudova; da su činjenični i pravni razlozi protiv osporenih presuda detaljno predstavljeni; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, gledano u celosti, postupci bili pravični (vidi, na primer: slučaj Ustavnog suda br. KI42/16, podnosilac zahteva: Valdet Sutaj, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 40).

48. Što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva u pogledu ocene dokaza i sprovođenje postupka, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
49. U ovom pogledu, Sud ponavlja da uslov “pravičnosti” garantovan članom 31. Ustava pokriva postupke kao celinu i da se pitanje da li je osoba dobila “pravično” suđenje razmatra kumulativnom analizom svih faza, a ne samo određenog incidenta ili proceduralne povrede; i da se na taj način, povreda na jednom nivou može rešiti u nekoj kasnijoj fazi (vidi, na primer: Monnell i Morris protiv Ujedinjenog kraljevstva, predstavka br. 9562/81; 9818/82, presuda od 2. marta 1987. godine, stavovi 55-70).
50. Ustavni sud, takođe, ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: mutatis mutandis, García Ruiz protiv Španije, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28. Vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda br. KI70/11, podnosioci zahteva: Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
51. Ustavni sud može samo da razmotri da li su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, bili sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi: inter alia, Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).
52. Sud smatra da su postupci pred redovnim sudovima, uključujući i postupak pred Vrhovnim sudom, bili pravični i obrazloženi (vidi: Shub protiv Litvanije, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
53. U tom smislu, Sud smatra da je podnosiocu zahteva pružena potrebna mogućnost da iskoristi svoja prava da se brani u smislu članom 31. Ustava.
54. Shodno tome, Sud ove navode podnosioca zahteva koje je on doveo u vezu sa povredom člana 31 Ustava, odbacuje kao neosnovane.

(iii) Što se tiče tvrdnji o povredi člana 49. Ustava

55. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su PAK i redovni sudovi “ne sprovodeći na potpun i pravičan i dokazan način važeće zakonske odredbe, kako odredbe iz oblasti PAK-a tako i odredbe iz oblasti postupka”, povredili njegova prava garantovana članom 49. Ustava.
56. Sud navodi da član 49. [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije] Ustava, kaže:

“1. Garantuje se pravo na rad.

2. Svako lice ima pravo da slobodno izabere svoju profesiju i radno mesto.“

57. Prema tome a i na osnovu gore rečenog Sud nalazi da je pravo na rad garantovano, sve dok pojedinac postupao u skladu sa primenjivim zakonskim aktima koji regulišu tu oblast. U postupku pred redovnim sudovima u više navrata utvrđeno je da podnosilac zahteva nije postupio u skladu sa primenjivim zakonima koji regulišu tu konkretnu oblast. Prema tome, nema dokaza da je podnosiocu zahteva skraćeno pravo na zakonit rad.
58. Što se tiče navoda podnosioca vezano za povredu prava i sloboda garantovanih članom 49. Ustava, Sud te navode nalazi neosnovanim, iz razloga što podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.
59. Sud naglašava da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP. (Vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Sylja*, od 5. decembra 2013. godine).
60. Shodno tome, Sud ove navode podnosioca zahteva koje je on doveo u vezu sa povredom člana 49. Ustava, odbacuje kao neosnovane.

(iv) Što se tiče tvrdnji o povredi člana 31. Ustava zbog činjenice da je Vrhovni sud Kosova je odbio zahtev za vanrednog preispitivanje

61. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud odbacio zahtev za revizijom podnosioca zahteva iz čisto formalnih razloga, jer nije bio podnet kao što je propisano relevantnim članovima Zakona o Upravnim Sporovima, te shodno tome, Vrhovni sud se nije konkretno bavili samom suštinom zahteva podnosioca.
62. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud pružio jasne i dovoljne razloge za svoje nalaze i zaključke. Tako što je detaljno objasnio podnosiocu zahteva da je nakon konačne odluke Apelacionog suda u Upravnom sporu, odluka postaje pravosnažna i da se na takvu odluku mogu podneti zahtev za zaštitu zakonitosti i zahtev za vanredno preispitivanje sudke odluke ali ne i zahtev za revizijom kao što je podnosilac zahtevao.
63. Samim tim, Sud primećuje da shodno zakonskoj regulativi na snazi, navodi podnosioca zahteva (u vezi sa obavezom Vrhovnog suda da pozove podnosioca za ispavi grsku odnosno podnese drugu formu zahteva) nemaju zakonski osnov.
64. Što se tiče drugih tvrdnji podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava i sloboda garantovanih Ustavom (odnosno članova 21 i 54), Sud i njih nalazi kao neutemeljene, jer podnosilac i ove članove Ustava samo navodi bez pružanja ikakvog valjan argumenta ili dokaza kojima bi potkrepio i opravdao te navodne povrede.
65. Shodno tome, Sud sve navode podnosioca zahteva koji se odnose na pogrešnu primenu zakona kao i na način na koji je odbijen njegov zahtev, a koje je on doveo u vezu sa povredom člana 31 Ustava, odbacuje kao neosnovane.

Zaključak

66. Uzimajući u obzir navode koji su predstavljeni od strane podnosioca zahteva kao i činjenice navedene od njega, Sud, oslanjajući se na standarde koje su utemeljeni u sudskoj praksi Suda u sličnim slučajevima kao i na sudsku praksu ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje navode u vezi sa povredama njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane Ustavom.
67. Stoga, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, zahtev je očigledno neosnovan po ustavni osnovama i, samim tim, zahtev se treba proglasiti neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, dana 10. juna 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi